

Chương 45

Một Nhân Vật Mới

Từ khởi sơ đến thành công, có ai không vấp ngã ít nhất cũng một lần.
Có những người vấp ngã rồi bỏ cuộc luôn, nhận bại.

Có những người đứng lên, để rồi vấp ngã, rồi đứng, ngã như thế nhiều lượt, cuối cùng cũng đi đến chỗ thành công.

Thành công với cái giá đắt, giá càng đắt thì thành công càng cao, càng lớn.

Ngã rồi, đứng lên được, quyết tiếp tục tiến thủ, là nhờ nghị lực.

Phó Hồng Tuyết thuộc hạng người đầy nghị lực.

Và hắn đã đứng lên.

Thanh đoản đao vẫn còn cắm ở ngực, máu còn rịn chảy.

Từ đau khổ, hắn trở nên bình lặng, rồi từ bình lặng, cảm thấy nhọc mệt trở về, với nhọc mệt, cái đói bắt đầu cào cấu.

Người áo đen đã khuất dạng trong vùng hoang sơn từ lâu rồi, Phó Hồng Tuyết không đuổi theo.

Hắn hiểu, hiện tại hắn không còn thể lực để làm một cuộc truy đuổi.

Bao nhiêu khí lực tàn, hắn đã dụng tận.

oOo

Tại chân đồi, có ánh chớp vàng vàng. Ánh chớp của một chiếc kim như ý.

Chính người áo đen lúc hoành tay phóng đao, vật đó từ mình y rơi xuống.

Phó Hồng Tuyết từ từ bước tới, nhặt lên.

Hơn ba tháng nay, hắn học hỏi nơi thế nhân nhiều cái hay, hắn đã biến đổi nhiều, rất nhiều.

Hắn biết thế nào là thiết thực, thế nào là ảo tưởng, và muốn sống, thì còn phải cần thiết thực.

Hắn biết phân biệt nhu cầu, và bắt đầu nhận định giá trị của sự vật !

Hắn thấy tiền là trên hết !

Và vàng sẽ đem lại cho hắn tiền.

Muốn sống, phải có tiền. Mà hắn thì cần phải sống, có nhiều lý do bắt buộc hắn phải sống.

oOo

Khách sạn còn đèn.
Nhưng không người, không thình âm, một khách sạn hoang vắng.
Vọng cửa lớn mở toang.
Chủ nhân không đóng cửa nổi một vọng cửa, nên bỏ ngõ khách sạn suốt đêm ?
Hay ở đây không cần đóng cửa lúc ban đêm ?
Cửa mở, nhưng tại quầy quản lý không có người.
Đèn còn, song đèn phía hậu viện, chiếu sáng mờ mờ.
Có khói bốc lên phía hậu viện, nơi nào có khói, nơi đó đương nhiên là nhà bếp.
Người đang đói thì tâm tư hướng về nhà bếp.
Nhất là bếp của khách sạn, của tiểu quán.
Phó Hồng Tuyết đi ngay vào nhà bếp.
Nhưng hấn chẳng lục lợi được món gì.
Chỉ có một xác chết, xác một người già, thân hình cằn cỗi, tiêu tụy, nằm ngửa,
máu ứ nơi yết hầu, tay cầm đôi dũa.
Xác đã cứng lạnh.
Cách xác không xa, cả một cái túi nhỏ, loại túi đựng tiền của hạng nghèo. Chiếc
túi đã bị xé tét, tiền trong túi biến mất.
Trên bàn có tô mì, tô thì cạn, chỉ còn một vài sợi mì dính nơi mép tô.
Xác chết cầm dũa, chứng tỏ đang ăn, rồi bất thành linh có người đâm móc vào yết
hầu, ngã ngửa chết liền.
Xác đang ăn, thế thì tô mì còn. Vậy ai ăn hết, trong lúc xác ngã ?
Rồi ai lấy tiền của xác chết ?
Ngoài sát nhân ra, thì còn ai nữa ? Nhưng sát nhân nào lại có thể gây án mạng vì
một tô mì, và mớ bạc vụn ?
Sát nhân phải là kẻ lâm vào tuyệt lộ ! Hiện tại Mã Không Quân là kẻ lâm vào
tuyệt lộ !
Vậy ra, lão là hung thủ trong vụ án dưới mức bình thường này ?
Suy diễn đến kết luận đó, Phó Hồng Tuyết lợm giọng ngay.
Nhưng, hấn phải nhận là một sự bi ai, cực thê lương.
Một con người, từng oai trấn Quan Đông, thình danh hiển hách, con người đó
cũng có ngày thèm khát một tô mì, một số bạc vụn, đến nỗi giết một đồng loại, thuộc
hạng bình dân.
Nếu Phó Hồng Tuyết biết được, tô mì vừa hôi, tanh vừa có mấy bãi nước bọt mà
Mã Không Quân ăn được thì hấn sẽ nghĩ sao về cái đói ?

o0o

Sỡ dĩ Mã Không Quần ăn được, là vì lão sợ chết ! Đói có thể làm chết lão, nên có cái gì ăn được để khỏi phải chết vì đói, lão cứ ăn, dù biết là dơ, là hôi tanh.

Miễn, cái đó là thực vật nấu chín, chứ không là thực vật sống.

Lão chưa đến nỗi phải ăn thịt sống.

Lão sợ chết, không phải chân chánh lão sợ Phó Hồng Tuyết, sợ cá nhân của lão.

Lão sợ Phó Hồng Tuyết dùng thanh đao đó đưa lão đi gặp một người dưới cửa tuyền. Lão không muốn gặp người đó thôi.

Dù sao thì lão cũng là một nhân vật hữu danh, một khách giang hồ cỡ lớn, lão có thể quá hèn sợ chết !

Chỉ vì lão nghe lương tâm cắn rứt mỗi khi nhớ đến Bạch Thiên Vũ, nên lão cố bám víu vào cái sống thừa, để không thấy gấp con người đang chờ lão nơi âm phủ.

Hiện tại, không ai tìm lão để sát hại, mà lão sợ. Bất cứ ai lão cũng thừa tài đánh ngã, duy nhất có mỗi mình Phó Hồng Tuyết thôi !

Bằng mọi giá, lão phải tránh xa Phó Hồng Tuyết.

Muốn sống, lão phải có tiền.

Đồng tiền của chủ nhân khách sạn có là bao nhiêu đâu.

Huống chi nhu cầu của lão phải dài hơn, nhiều hơn ?

Cần tiền, lão có thể làm kẻ cướp, hoặc đánh phá phú gia hoặc cướp xe bảo tiêu.

Trước tiên lão không làm cái nghề không vốn đó.

Hiện tại, lão không thể tuyển lựa, bởi lão cần phải sống.

oOo

Phía sau quầy có nửa bao nhỏ mì sống, và một chiếc rương sắt rỉ sét.

Trong chiếc rương có một chiếc khăn thêu, chiếc khăn gói ghém cẩn thận một tấm ngân phiếu. Tấm ngân phiếu trị giá mười lượng bạc.

Trong rương, còn có một thanh chủy thủ bằng thép cứng, một vật đánh lửa rất tinh xảo.

Ngoài ba món đó, còn một số vật dụng linh tinh, những vật do khách hàng trọ ra đi bỏ lại.

Chủ nhân còn giữ, chờ người đến lấy.

Điểm đó, chứng tỏ chủ nhân là người thành thật chất phác, lão cứ giữ dù biết rằng chẳng bao giờ khách lại trở lại hỏi, bởi giá trị không đáng cho một cuộc hành trình.

Tấm ngân phiếu và chiếc khăn tay do thiếu phụ chưa cao niên lẩm lưm lại.

Vào một chiều, nàng ngồi trên một cỗ xe hư phá đến đây, để hội diện với một thanh niên đã trọ tại khách sạn từ ba hôm trước chờ nàng.

Rồi, đến nửa đêm, nàng âm thầm ra đi.

Khi gã thanh niên thức dậy, khi phát hiện ra vật nàng lưu lại. Gã khóc nửa ngày, rồi ưỡn ngực ra đi luôn.

Thiếu phụ có phải là người bị bức duyên, phải lấy kẻ có tiền, nên đến đây khóc biệt với người yêu, để cả hai cùng vĩnh quyết ?

Rồi gã thanh niên kia, có thể quên mối tình dang dở, quyết vờn mình làm lại cuộc đời sau cái ưỡn ngực vùng lên ?

Lão chủ nhân không biết được hậu lai của khách trọ, và hắn lão cũng chẳng bận lòng nghĩ đến những khách viễn phương chỉ dừng chân lại đó lúc lỡ độ đường.

Còn thanh chủ thủ và vật đánh lửa thì do một đại hán dạ hành lưu lại. Y đến trọ giữa đêm khuya, mang đầy thương tích. Khi bình minh vừa lên, có tiếng vũ khí chạm nhau chan chát trên nóc nhà, hòa lẫn với tiếng quát tháo ầm ỹ.

Nhưng lão chủ nhân vẫn trùm mền ngủ khì.

Một lúc lâu sau, lão thức dậy, ra ngoài thấy dấu máu, vào phòng thấy chủ thủ và vật đánh lửa.

Đại hán dạ hành mất dạng. Từ đó đến nay, y không hề trở lại.

Những vật trong rương, không có một ích lợi nào cho lão, lão giữ bất quá để lưu niệm một cuộc sinh ý lúc thịnh vượng mà thôi.

Phó Hồng Tuyết chỉ lấy bao mì đem luộc sơ, ăn đỡ thôi.

Sau đó, hắn rửa mặt, rồi vào chính gian phòng của Mã Không Quân thuê, chuẩn bị ngủ một giấc.

Hắn nằm trên giường, muốn ngủ, song không chợp mắt được.

Hắn suy tưởng đến nhiều việc, tâm tư hỗn loạn, hắn nghĩ đến Mã Không Quân, đến người áo đen vừa rồi.

Hắn nhớ đến những lời người áo đen vừa nói.

Thúy Bình là con gái của Mã Không Quân ! Nàng là con người mà hắn không thể tìm được kẻ khác thay thế !

Vừa lúc đó, một người tiến vào phòng, âm thầm như bóng u linh.

Người đó hỏi:

- Công tử đó phải không ?

Người đó là một nữ nhân, hắn đã gặp tại Biên Thành và chính là người đã cung cấp khoái lạc lần đầu tiên cho hắn, trong đời nam nhân.

Người đó là Trầm Tam Nương !

Ánh lửa lóe lên, do Trầm Tam Nương mang lên.

Phó Hồng Tuyết kêu lên:

- Bà !

Bà mỉm cười, hỏi:

- Công tử tưởng là Thúy Bình ? Công tử không ngờ lại chính là tôi ? Tôi biết, nàng đã chết rồi, và cái chết đó làm chấn động tâm tư công tử mãnh liệt. Tôi đến đây, với niềm hy vọng là làm một cái gì cho công tử nguôi ngoai, đừng quá bi thương vì cái chết của nàng.

Bà do dự một chút, như cầm lấy thêm một phần nghị lực, rồi tiếp:

- Chỉ vì, công tử đáng lý ra, là yêu tôi, chứ không phải là yêu nàng.

Phó Hồng Tuyết đã xuống giường từ lâu, hấn đứng thẳng mình, cứng lạng.

Trầm Tam Nương thở dài, tiếp:

- Tôi biết công tử lầm nàng là tôi, công tử không ngờ rằng trên đời còn có tôi !

Lầm thế nào được ?

Có một đêm, chính là đêm đầu bà mạo nhận Thúy Bình, vào ngủ với hấn. Rồi từ đó, Thúy Bình thực sự tiếp nối ái ân.

Nhưng, một nam nhân đâu đến nỗi quá ngu xuẩn không nhận ra sự khác biệt của hai người qua các cuộc tiếp cận yêu đương, dù là trong bóng tối, không thấy mặt nàng ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Tại hạ không lầm ! Tại hạ có sự mạo nhận, song người duy nhất tại hạ yêu là nàng chứ không phải bà !

Trầm Tam Nương kinh hãi !

Phó Hồng Tuyết thổi tắt môi lửa, bóng tối phủ khắp gian phòng.

Trầm Tam Nương nghe tiếng chân hấn bước về phía cửa.

o0o

Trầm Tam Nương đem sự tình qua cuộc tiếp xúc đó thuật lại với Diệp Khai:

- Hấn nói, hấn không yêu lầm ! Hấn chỉ yêu mỗi mình Thúy Bình, duy nhất Thúy Bình.

Diệp Khai thở dài.

Đinh Vân Lâm thốt:

- Hấn nói như là đã nói ?

Diệp Khai chớp mắt:

- À ?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Ta nói, người ta yêu là người, duy nhất một mình người. Dù cho người là cái quái gì, ta cũng yêu người như thường.

Diệp Khai lộ vẻ thống khổ khó hiểu, trong vẻ thống khổ ẩn ước có niềm ưu tư.

Một lúc lâu, chàng ngẩng mặt nhìn nàng, từ từ hỏi:

- Cô nương sẽ không hối hận ?

Đinh Vân Lâm đáp nhanh:

- Không bao giờ !

Diệp Khai mỉm cười.

Nụ cười gượng gạo quá chừng !

Chàng tiếp:

- Giả như tại hạ làm điều chi sai quấy với cô nương, cô nương cũng không hối hận ?

Đinh Vân Lâm kiên quyết:

- Không bao giờ ! Không một sự việc gì, một mảnh lực nào tách rời ta xa cách người được !

Nàng cười với niềm hy vọng tràn đầy.

Trầm Tam Nương nhìn nàng, nhìn Diệp Khai thở dài thốt:

- Đáng lẽ tôi không nên tìm gặp lại hấn.

Diệp Khai đáp:

- Nhưng bà làm thế là phải ?

Trầm Tam Nương cau mày:

- Ạ ?

Diệp Khai tiếp:

- Cuộc tiếp xúc vừa qua giữa bà và hấn giúp bọn tại hạ minh bạch một điều.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Điều chi ?

Diệp Khai tiếp:

- Hấn yêu Thúy Bình, là yêu đúng chỗ. Hấn yêu chân chánh ! Chân chánh yêu là không lừa. Yêu vì tình chứ không phải vì khát vọng tìm thỏa mãn.

Nhưng bên cạnh cái yêu, còn có cái hận song song !

Hận, có lầm lạc không ?

oOo

Phó Hồng Tuyết đứng bên vệ đường, nhìn vào ngôi tửu quán, nhìn người ra vào.

Hấn cảm thấy mình thua kém bất cứ ai, và hấn cũng xót xa là mình lạc lõng quá, tới không nơi, về không chỗ.

Trước khi rời khách sạn, hấn có lấy tấm ngân phiếu mười lượng bạc. Hấn đã tiêu phá hết số bạc đó rồi.

Rồi đêm nay, hấn ngủ nơi đâu ? Đêm mai, những đêm sắp tới, hấn lấy gì ăn ?
Còn chiếc kim như ý !

Hấn tìm hiểu chủ nhân, song kim như ý không có một tiêu ký nào chứng minh sở hữu chủ.

Cũng chẳng sao, hấn cứ đem nó đi mà đổi lấy bạc chi dụng, sau này hấn hay. Hấn vào quán.

Nếu không có chiếc kim như ý, chẳng rõ Phó Hồng Tuyết làm sao sống tạm qua mấy ngày này.

Trong lúc Phó Hồng Tuyết muốn uống vài chén rượu, chợt một người từ bên ngoài bước vào quán.

Người đó, vậy y phục hoa lệ, thần tình biểu hiện một niềm tự tin cực mạnh.

Tuổi y suýt soát với Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết không có hảo cảm nổi với mẫu người ấy.

Thiếu niên đảo mắt nhìn quanh, rồi đi thẳng đến bàn của Phó Hồng Tuyết, kéo chiếc ghế ngồi đối diện với hấn, ngồi xuống.

Không đợi Phó Hồng Tuyết hỏi, hấn tự giới thiệu:

- Tại hạ là Nam Cung Thanh.

Phó Hồng Tuyết không chuẩn bị tiếp chuyện với y, nên không buồn nghe y nói gì.

Nam Cung là một thế gia, cái đó có nghĩa gì đối với hấn.

Nam Cung Thanh lấy làm lạ trước thái độ lạnh nhạt của Phó Hồng Tuyết.

Trên giang hồ còn ai không biết tới người mang họ Nam Cung ?

Y lấy chiếc kim như ý ra, hỏi:

- Có phải là vật do các hạ trao cho tiểu nhị bảo đi đổi lấy bạc chẳng ?

Phó Hồng Tuyết thản nhiên gật đầu.

Nam Cung Thanh cười lạnh:

- Quái sự ! Một quái sự !

Phó Hồng Tuyết trầm giọng:

- Quái sự ?

Nam Cung Thanh cười lạnh:

- Bởi, tại hạ biết chủ nhân vật này, chẳng phải là các hạ.

Phó Hồng Tuyết trừng mắt:

- Các hạ biết ? Tại sao biết ?

- o O o -